

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/75/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013200043
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013200043.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. č. XXX, zastúpený JUDr. Dianou Messingerovou, advokátkou so sídlom Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-139/2012 zo dňa 22. novembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 5/2013-52 zo dňa 28. mája 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 5/2013-52 zo dňa 28. mája 2014, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia a postupu žalovaného č. SLV-PS-PK-139/2012 zo dňa 22.11.2012.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný rozhodol o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 579 zo dňa 03.08.2012, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície (ďalej aj len „zákon“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, pričom rozklad podľa § 243 ods. 4 zákona zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 579 zo dňa 03.08.2012 bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona zo služobného pomeru príslušníka PZ s tým, že jeho služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia (§ 194 ods. 3 zákona). Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona bolo porušenie služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Skutočnosťou, ktorá tento dôvod zakladala bolo to, že žalobca v období od 26.05.2011 do 24.04.2012 po predchádzajúcej dohode s K. I. a I. Q. najmenej v 50 prípadoch podal žiadosť o uznanie typového schválenia ES jednotlivito dovezených vozidiel, pričom na tento účel vyhotovoval fiktívne kúpne zmluvy, na základe ktorých sa on alebo jemu známe osoby stali vlastníkami týchto vozidiel. Niektoré kúpne zmluvy žalobca vyhotovil na svoje meno a tieto aj podpísal ako kupujúci. Ostatné zmluvy vyhotovil na rôzne jemu známe osoby. Tieto zmluvy následne spoločne s čestným vyhlásením a inými dokladmi predkladal na Odbore pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Obvodného úradu vo Veľkom Krtíši ako pravé a pravdivé. Žalobca takto konal napriek tomu, že prihlasované vozidlá on, ani ostatné osoby uvedené na fiktívnych kúpnych zmluvách nikdy nevlastnili, nevideli, nevedeli o nich žiadne predošlé údaje a ani nikdy nebola za tieto vozidlá vyplatená kúpna cena.

Odbor pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Obvodného úradu vo Veľkom Krtíši, po predložení týchto dokladov žalobcom, vydal na vozidlá rozhodnutie o uznaní typového schválenia ES jednotlivito dovezeného vozidla z členského štátu EÚ. Na základe týchto rozhodnutí boli vozidlá prihlásené do evidencie motorových vozidiel na rôznych okresných dopravných inšpektorátoch v SR a následne odpredané tretím osobám. Žalobca vždy na každé vozidlo prijal od K. I. alebo I. Q. hotovosť 175 € alebo 180 €, určenú na poplatky spojené so zahájením konania o uznaní typového schválenia ES, pričom tieto poplatky na jednotlivé vozidlo celkovo predstavovali sumu 172 €. Zvyšok si žalobca nechával pre vlastnú potrebu. Navyiac podľa výpovede I. Q. za zahájenie konania u vozidiel zn. Opel Astra Caravan a vozidlá zn. Kia Sportage alebo Sorento, u ktorých o zahájenie konania žalobca požiadal, prevzal tento od neho v jednom prípade odmenu 50 € a v druhom prípade 150 €. Šetrením orgánov činných v trestnom konaní bolo zistené, že medzi vozidlami, ktoré žalobca takto prihlásil, sa nachádzalo aj 11 vozidiel predtým odcudzených ich pôvodným majiteľom, na ktorých boli pozmenené identifikačné znaky.

Podľa názoru krajského súdu nedošlo k porušeniu žalobcom namietaných zákonných ustanovení a konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia bolo vykonané v súlade so zákonom. Žalovaný tiež rešpektoval zásadu zákonnosti, zásadu materiálnej pravdy, princíp rovnosti zbraní a princíp nezneužitia úvahy. Správne orgány náležite zistili skutkový stav a pred vydaním rozhodnutia si zaobstarali všetky potrebné podklady.

Krajský súd poukázal na to, že ak mal žalobca za jedno vozidlo odmenu od 3 € do 8 € (v dvoch prípadoch malo ísť o vyššie sumy), nemožno určite hovoriť, že by u neho došlo k veľkému prospechu, ba dokonca mohol byť aj poškodený, ako to sám tvrdil. Nič to však nemení na skutočnosti, že vykonával protiprávnu činnosť pomerne dlhé obdobie (cca 1 rok) a to ako príslušník PZ, pretože týmto bol aj v dobe osobného voľna.

Krajský súd konštatoval, že aktívne plnenie uložených úloh policajtom je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona.

Krajský súd uviedol, zákonne predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prisahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy v danom prípade spočíva podľa názoru krajského súdu v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď v rozpore s postavením príslušníka PZ za účelom zadovážania finančného prospechu, hoc aj malého, preukázateľne vykonával protiprávnu činnosť opísanú vyššie.

Krajský súd napokon uviedol, že zákonná povinnosť uvedená v § 225 ods. 2 písm. c/ zákona bola v danom prípade dodržaná tým, že návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bol pred vydaním personálneho rozkazu vopred prerokovaný s príslušným odborovým orgánom (ZO - OZP v SR č. 919-1 vo Veľkom Krtíši), ktorý sa k nemu v zákonnej lehote súhlasne vyjadril.

Krajský súd vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňový personálny rozkaz, boli v súlade so zákonom a keďže námietky žalobcu neodôvodňujú ich zrušenie, žalobu bolo potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal aby, odvolací súd v zmysle § 250ja ods. 3 OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti mu vec na ďalšie konanie.

Zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky bol žalobca z dôvodov § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov prepustený na základe personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 579 zo dňa 03.08.2012, ktorý mu bol doručený dňa 09.08.2012, proti ktorému podal dňa 23.08.2012 rozklad. Následne bolo žalobcovi dňa 22.11.2012 doručené rozhodnutie ministra vnútra SR č. SLV-PS-PK-139/2012, ktorým bol jeho rozklad zamietnutý. Na základe týchto skutočností potom dňa 07.01.2013 podal na Krajský súd Bratislava žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra SR v hore uvedenej veci, ktorá bola dňa 28.05.2014 krajským súdom zamietnutá.

Žalobca považoval za potrebné zdôrazniť nasledovné. Pri posúdení porušenia prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom by správny orgán mal prihliadať na osobu policajta (jeho doterajšie hodnotenia), na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu služobnej povinnosti, na preukázanú mieru zavinenia, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností a vzniknuté dôsledky. Táto úvaha musí v konečnom dôsledku zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Mal za to, že na uvedené, pri hodnotení porušenia služobnej prisahy uvádzaného žalovaným prihliadané nebolo, nakoľko tento nevzal do úvahy, že si svoje povinnosti príslušníka PZ plnil vždy svedomito a zodpovedne tak, ako to požaduje zákon aj služobné predpisy.

V súvislosti s uvedeným zdôraznil taktiež to, že sankciu za porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, ktorá sa v tomto prípade stala podkladom pre rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru, pretože konanie v trestnej veci k dnešnému dňu nebolo skončené. Stotožnenie s trestnoprávnou zodpovednosťou v tejto veci by bolo porušením jednej z hlavných zásad aj trestného konania, a to prezumpcie neviny. Okrem toho, v súvislosti s trestným konaním, kde mal údajne uvedený skutok spáchať, je popísané konanie, ktoré nesúvisí s jeho výkonom služobných povinností a vo veci sa cíti byť poškodeným, nakoľko prišiel o svoje finančné prostriedky, keďže bol konaním spoluobžalovaných uvedený do omylu. Mimo toho, celé trestné konanie smeruje k tomu, že voči žalobcovi v tomto konaní bude zastavené.

Zdôraznil, že v súvislosti s výkonom štátnej služby sa nedopustil nijakých previnení, nikdy nebol disciplinárne potrestaný a vždy si svedomito plnil svoje povinnosti. Nikdy sa nedostal do rozporu s Trestným zákonom. Poukázal na to, že k naplneniu ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov je potrebné kumulatívne splnenie dvoch zákonných podmienok, a to: 1) porušenie služobnej prisahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom; 2) preukázanie, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitým záujmom štátnej služby.

Splnenie týchto zákonných podmienok musí byť vyhodnocované vo vzájomnej súvislosti, čo znamená, že bolo potrebné zistené údajné porušenie zákona, ktoré bolo podkladom pre vydanie personálneho rozkazu vyhodnocovať v nadväznosti na skutkové okolnosti tohto zistenia (miesto zistenia, skutočností, či bol vo výkone služby miera vytýkaného zavinenia), ako aj vyhodnocovať, akým spôsobom si do posudzovaného konania vykonával štátnu službu, plnil si svoje povinnosti a bol hodnotený práve v nadväznosti na vyhodnotenie splnenia druhej zákonnej podmienky. Žalovaný nevyhodnocoval jeho tvrdenia o predchádzajúcej štátnej službe bez disciplinárnych previnení, o poskytnutých odmenách, práve v nadväznosti na preukázanie splnenia druhej zákonnej podmienky prepustenia zo služobného pomeru. V rozhodnutí žalovaného teda absentuje správna úvaha a presvedčujúce zdôvodnenie preukazujúce naplnenie druhej kumulatívnej zákonnej podmienky pre skončenie služobného pomeru žalobcu, a to, že zotrvanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Správny orgán k naplneniu tejto podmienky uviedol len všeobecné konštatovania týkajúce sa porušenia služobnej prisahy a služobnej disciplíny, bez vyhodnotenia všetkých konkrétnych okolností skutku a osoby žalobcu (rozsudok NS SR 2Sžo/12/2014). Z uvedených dôvodov je podľa neho aj napadnutý prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný.

Napokon uviedol, že aj samotný prvostupňový súd v ústnom odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 28.05.2014 uviedol, že rozhodnutie žalovaného vo veci sa mu zdá neprimerane prísne.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s §§ 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu súd zistil, personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 579 zo dňa 03.08.2012 bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona zo služobného pomeru príslušníka PZ s tým, že jeho služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia (§ 194 ods. 3 zákona). Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona bolo porušenie služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Skutočnosťou, ktorá tento dôvod zakladala bolo to, že žalobca v období od 26.05.2011 do 24.04.2012 po predchádzajúcej dohode s K. I. a I. Q. najmenej v 50 prípadoch podal žiadosť o uznanie typového schválenia ES jednotlivito dovezených vozidiel, pričom na tento účel vyhotovoval fiktívne kúpne zmluvy, na základe ktorých sa on alebo jemu známe osoby stali vlastníkami týchto vozidiel. Niektoré kúpne zmluvy žalobca vyhotovil na svoje meno a tieto aj podpísal ako kupujúci. Ostatné zmluvy vyhotovil na rôzne jemu známe osoby. Tieto zmluvy následne spoločne s čestným vyhlásením a inými dokladmi predkladal na Odbore pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Obvodného úradu vo Veľkom Krtíši ako pravé a pravdivé. Žalobca takto konal napriek tomu, že prihlasované vozidlá on ani ostatné osoby uvedené na fiktívnych kúpnych zmluvách nikdy nevlastnili, nevideli, nevedeli o nich žiadne predošlé údaje a ani nikdy nebola za tieto vozidlá vyplatená kúpna cena.

Odbor pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Obvodného úradu vo Veľkom Krtíši, po predložení týchto dokladov žalobcom, vydal na vozidlá rozhodnutie o uznaní typového schválenia ES jednotlivito dovezeného vozidla z členského štátu EÚ. Na základe týchto rozhodnutí boli vozidlá prihlásené do evidencie motorových vozidiel na rôznych okresných dopravných inšpektorátoch v SR a následne odpredané tretím osobám. Žalobca vždy na každé vozidlo prijal od K. I. alebo I. Q. hotovosť 175 € alebo 180 € určenú na poplatky spojené so zahájením konania o uznaní typového schválenia ES, pričom tieto

poplatky na jednotlivé vozidlo celkovo predstavovali sumu 172 €. Zvyšok si žalobca nechával pre vlastnú potrebu. Navyše podľa výpovede Viktora Ozanka za zahájenie konania u vozidiel zn. Opel Astra Caravan a vozidlá zn. Kia Sportage alebo Sorento, u ktorých o zahájenie konania žalobca požiadal, prevzal tento od neho v jednom prípade odmenu 50 € a v druhom prípade 150 €. Šetrením orgánov činných v trestnom konaní bolo zistené, že medzi vozidlami, ktoré žalobca takto prihlásil, sa nachádzalo aj 11 vozidiel predtým odcudzených ich pôvodným majiteľom, na ktorých boli pozmenené identifikačné znaky.

Rozklad podaný proti personálnemu rozkazu žalovaný zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. (§ 250i ods. 1 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Zákon č. 73/1998 Z. z. v ustanovení § 47 až § 63 upravuje služobnú disciplínu a disciplinárnu právomoc a skončenie služobného pomeru v ustanoveniach § 189 až § 199.

Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z. z., služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ako bol s nimi riadne oboznámený,

b) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

c) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu.

Odvolací súd poukazuje na to, že skutkový stav, ktorý zakladal dôvod prepustenia zo služobného pomeru sporný nebol, tento nespochybňoval ani žalobca.

K námietkam žalobcu najvyšší súd uvádza, že aktívne plnenie uložených úloh je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona. Aktívne a svedomite plnenie uložených úloh nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie spáchané policajtom. Zákon dokonca v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prisahy.

Najviac žalobca ako príslušník PZ bol povinný i mimo štátnej služby s poukazom na § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z. zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Nesporne aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobca porušil svojím vyššie uvedeným konaním ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Nie je opodstatnená ani námietka žalobcu, že sankciu za porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, ktorá sa v tomto prípade stala podkladom pre rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru, pretože konanie v trestnej veci k dnešnému dňu nebolo skončené, keďže v danom prípade zákonné predpoklady prepustenia museli byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nemohli byť preto závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prisahy, resp. služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku.

Napokon neopodstatnená je aj námietka žalobcu, že v rozhodnutí žalovaného absentuje správna úvaha a presvedčujúce zdôvodnenie preukazujúce naplnenie druhej kumulatívnej zákonnej podmienky pre skončenie služobného pomeru žalobcu, a to, že zotrvanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Aj podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán dostatočne presvedčivo zdôvodnili aj naplnenie tejto kumulatívnej zákonnej podmienky pre skončenie služobného pomeru žalobcu. Aj najvyšší súd sa stotožňuje so záverom žalovaného, že je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval

policajt, t.j. žalobca, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, sa vyššie uvedeného predmetného konania dopustil.

Rovnako aj najvyšší súd poukazuje na to, že svedomité plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je základnou povinnosťou každého príslušníka PZ, teda aj žalobcu a nie je možné ním ospravedlniť uvedené protiprávne konanie žalobcu.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňový personálny rozkaz boli v súlade so zákonom a keďže námietky žalobcu neodôvodňujú ich zrušenie, žalobu bolo potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí žalovaného, zhodné s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť, tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné, také, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.